

pisů, jež při přijímání a propouštění zaměstnanců stanou se v podniku, jehož je prokuristou (srov. též nálezy Boh. A 1553/22 a 7992/29). Subjektem trestní zodpovědnosti pro přestupek § 3 zákona č. 39/1928 Sb. je zaměstnavatel cizince a, je-li zaměstnavatelem akciová společnost, tedy ony fyzické osoby, které podle organizace akciové společnosti upravené stanovami povolány jsou k tomu, aby akciovou společnost jako zaměstnavatelku reprezentovaly. Zda v daném případě jest osobou takovou právě st-l a lze-li mu přiřítati subjektivní zavinění právě v případě přijetí do práce Viléma G., žal. úřad nevyšetřil, veden jsa mylným právním názorem, že již okolnost, že st-l podle § 42 obch. zák. jest oprávněn přijímati zaměstnance, odůvodňuje jeho zodpovědnost za přestupek za vinu mu kladený. Trpí proto nař. rozhodnutí v tomto bodě nezákonností.

č. 12.811.

Zaměstnanci veřejní: Není nároku, aby při úpravě odpočívých platů podle zákona č. 70/1930 Sb. a vládn. nař. č. 96/1930 Sb. byla vojenská služba d o d a t e č n ě započtena pro postup do vyšších požitků ve větším rozsahu, než jak se stalo dřívějším pravoplatným výměrem.

(Nález z 8. března 1937 č. 12.189/34.)

V ě c: Jindřich S. v Brně proti rozh. min. vnitra ze 16. ledna 1934 o úpravě odpočívých platů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-li, zemskému účetnímu radovi, započtl morav. zem. výbor ve schůzi 7. ledna 1922 podle §§ 12 a 13, 2 b) vládn. nař. č. 666/1920 Sb. pro postup do vyšších požitků: vojenskou službu presenční 1 rok, ze služby 6 roků 2 měsíců, již konal jako důstojník z povolání, pouze polovici, t. j. v rozsahu 3 roků 1 měsíce.

Ve schůzi 18. února 1922 uděleno bylo st-li systemisované místo zemského účetního rady v VIII. hodn. třídě. Koncem září 1925 přeložen byl do trvalé výslužby, při čemž mu bylo vzhledem ke služební době 32 roků 6 měsíců započítané pro výměru výslužného vyměřeno od 1. října 1925 odpočívné 17.901 Kč 40 h, t. j. 95.2% pensijní základny 18.804 Kč, sestávající ze služného 4. stupně VII. hodn. třídy 16.452 Kč a 50% místního přídatku pro Prahu 2.352 Kč, vedle přídatků vedlejších.

Výměrem presidia zem. úřadu v Brně z 29. ledna 1932 bylo vyměřeno st-li, nar. 19. prosince 1873, podle obdoby zákona č. 70/1930 Sb. a vzhledem k pensijní základně 23.400 Kč, určené podle obdoby § 2 vládn. nař. č. 96/1930 Sb., a se zřetelem na předpis § 53 org. zákona č. 125—1927 Sb. od 1. ledna 1932 výslužné 22.276 Kč 80 h. t. j. 95.2% nové pensijní základny 23.400 Kč, vedle výchovného.

Z výměru toho podal st-l námitky, jimž presidium zem. úřadu v Brně výměrem z 28. července 1933 nevyhovělo, poněvadž doba rozhodná pro určení nové pensijní základny podle zákona č. 70/1930 Sb. činí celkem 27 roků 6 měsíců, a to: efektivní zemská služba od 1. prosince 1904 do 1. října 1925 20 roků 10 měsíců, do postupu započteno na válečných půlletích 2 roky 6 měsíců, 1/2 aktivní vojenské služby 3 roky 1 měsíc, presenční služba vojenská 1 rok, celkem 27 roků 5 měsíců. — —

Z tohoto výměru vznesl st-l odvolání, v němž tvrdil, že podle zákona č. 70/1930 Sb., jakož i vlád. nařízení č. 96/1930 Sb. a platných předpisů má právní nárok, aby mu pro určení pensijní základny do postupu byla započtena celá služební doba aktivního důstojníka, t. j. doba 6 roků 2 měsíců.

Nař. rozhodnutím žal. úřad nevyhověl tomuto odvolání, vysloviv mimo jiné, že z doby 6 roků 2 měsíců, kterou st-l ztrávil jako důstojník z povolání, započtel mu býv. zem. výbor moravský pro postup do vyšších požitků podle §§ 12 a 13 vlád. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. 3 roky a 1 měsíc, tedy polovinu, na to pak byl také vzat zřetel při stanovení doby rozhodné pro určení pensijní základny. Zákon č. 70/1930 Sb. ani vlád. nař. č. 96/1930 Sb. nedávají možnosti dodatečného započtení jakékoli doby k době rozhodné pro určení pensijní základny. — — — —

Nezákonnost shledává stížnost v tom, že bylo st-li odepřeno, aby při vyměření pense podle zákona č. 70/1930 Sb. bylo ex offio přihlédnuto k celé vojenské službě důstojnické, ježto služba taková by byla bývala započtena i státnímu zaměstnanci podle § 13 bodu 2 lit. a) vlád. nař. č. 666/1920 Sb., neboť jde o službu úplně rovnocennou jak co do vzdělání, tak co do výkonu. Na věci prý nemění nic okolnost, že svého času započtel zem. výbor st-li jen polovici této služby, poněvadž to nemělo tehdy pro st-le při propočtení celkové služební doby významu, ježto dosavadní jeho postup byl výhodnějším. Nelze prý také zemskému zaměstnanci jednak jeho dosavadní výhodu a práva z titulu, že přesahují práva státního zaměstnance, odejmouti, a jednak mu neposkytnouti to, co by náleželo státnímu zaměstnanci, nebo to, co by st-li bylo bývalo přiznáno, kdyby v oné době byl státním zaměstnancem. Žal. úřad opírá své stanovisko o předpis § 50 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., než pojmem »doba započtená« je rozuměti dobu započtenou osobě, na kterou se zákon č. 70/1930 Sb. ex lege vztahuje. To neplatí o st-li, ježto zákon ten naň se nevztahuje ex lege, nýbrž teprve na základě usnesení zem. výboru. A právě z § 53 org. zákona č. 125/1927 Sb. v souvislosti s § 10 tohoto zákona lze souditi, že st-li přísluší aspoň stejná práva jako státnímu zaměstnanci, a je proto pojmem započtené doby rozuměti i dobu, jež by i st-li jako státnímu zaměstnanci byla bývala započtena podle platných předpisů. Námitka tato je bezdůvodná.

Je sice pravda, že zákon č. 70/1930 Sb. a vlád. nař. č. 96/1930 Sb. nebyly vtaženy přímo na bývalé moravské zemské úředníky, než není

sporné mezi stranami, že nové odpočivné platy st-lový jest upravití podle obdoby těchto zákonných předpisů. Nesprávný je však názor stížnosti vyvozený z § 53 ve spojení s § 10 org. zákona č. 125/1927 Sb., že totiž st-l jako bývalý zemský úředník má aspoň nárok na stejná práva jako obdobný úředník státní. I když podle cit. ustanovení služební a platová práva zaměstnanců samosprávných korporací nesmějí přesahovati míry jednotlivých druhů služebních a platových práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů, neplyne z toho ještě, že ustanovení tato dávají zemským zaměstnancům nárok na to, aby jejich služební a platové poměry byly upraveny podle norem platících pro státní zaměstnance, nýbrž předpisy ty stanoví jen maximum, pod které úprava služebních a platových poměrů zaměstnanců samosprávných jíti smí a kteroužto míru tedy překročiti nesmí. Ostatně je st-l na omylu, že státní zaměstnanec by měl nárok na to, aby mu při úpravě odpočivných platů podle zákona č. 70/1930 Sb. a vlád. nař. č. 96/1930 Sb. byla dodatečně započtena celá vojenská služba důstojnická pro postup do vyšších požitků, ježto cit. zákonné předpisy neobsahují nikde ustanovení, že by při úpravě odpočivných platů podle zákona č. 70/1930 Sb. a vlád. nař. č. 96/1930 Sb. předem bylo zaměstnanci ex offo započísti nebo propočísti jeho služební dobu pro postup do vyšších požitků podle ustanovení zákona č. 541/1919, resp. zákona č. 222/1920 a vlád. nař. č. 666/1920 Sb. Naopak bylo by i státnímu zaměstnanci podle § 2 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., jež by očividně platilo v obdobném případě na něho, přiznati jen onu pensijní základnu, která vyplývá přihlédnutím k době započitatelné a započtené, jak je definována v § 50 vlád. nař. č. 96/1930 Sb. Pokud totiž se za podklad pro zjištění doby rozhodné pro určení pensijní základny běře započitatelná (započtená) služební doba, rozumí se započitatelnou služební dobou doba ve služebním poměru, ve kterém se určuje pensijní základna, skutečně ztrávená a pro postup do vyšších požitků v tomto služebním poměru v den skončení činné služby započitatelná, dobou započtenou pak jiná období pro postup v tomto služebním poměru započtená. Podle toho mohla by státnímu zaměstnanci a tedy i bývalému zemskému zaměstnanci jako doba započtená býti nejvýše započtena doba 3 roků 1 měsíce, jež dotyčnému zaměstnanci v tomto poměru, ve kterém se zjišťuje nová pensijní základna, tedy st-li jako zemskému účetnímu radovi, byla p r a v o p l a t n ě z a p o č t e n a. Na tom nemění nic okolnost, zda mohla býti svého času st-li započtena celá služba důstojnická podle zákona č. 222/1920 Sb. a vlád. nař. č. 666/1920 Sb. a zda v době té započtení pouze doby 3 roků 1 měsíce mělo či nemělo pro st-le významu a z jakého důvodu, ježto bylo právě věcí st-lovou, aby o započtení celé služby důstojnické bez ohledu na tehdejší situaci žádal, byl-li toho názoru, že mu započtení celé doby té podle zákona přísluší. Toho st-l neučinil, mohl tedy žal. úřad právem přihlédnouti jen ke služební době 3 roků 1 měsíce, která st-li nesporně jen v tomto rozsahu byla započtena.